

Rosi var træt af at føle, at hun ikke hørte til.

Rosis bøn

Lucy Stevenson Ewell

(baseret på en virkelig hændelse)

Rosi smed sin rygsæk ned på gulvet. Hun havde lige afsluttet sin anden dag i sin nye klasse. Og det havde ikke været en god dag.

»Hvad er der galt?« spurgte mor.

Rosi plumpede ned på sofaen. »Nogle af børnene i min klasse sagde noget grimt til mig,« sagde hun. »Om min brune hud.«

Der var ikke mange mennesker i skolen, der havde samme hudfarve som Rosi, så hun følte ikke, at hun hørte til. Men drilleriet fik hende til at føle sig hundrede gange værre.

Mor så bekymret ud. »Det er jeg ked af,« sagde hun. Hun gav Rosi et knus. »Jeg vil tale med din lærer om det.«

Men den næste dag i skolen blev Rosi drillet igen. En dreng i hendes klasse var modbydelig over for hende hele dagen.

Rosi blev ked af det. Men hun følte sig også vred. Nogle gange svarede Rosi igen, når han var uforskammet over for hende. Men det fik hende ikke til at føle sig bedre tilpas.

En dag, da Rosi kom hjem fra skole, løb hun direkte ind på sit værelse. Hun var træt af at blive drillet. Hun var træt af at føle, at hun ikke hørte til. Hun begravede sit ansigt i puden og græd.

Hvad skal jeg dog gøre? tænkte hun. Hun havde ikke lyst til at føle sådan resten af skoleåret.

Rosi tørrede sine øjne. Så så hun op på den lille statue af Jesus, der stod på hendes boghylde. Mor havde givet den til Rosi for at hjælpe hende med at huske Jesus.

Måske skulle jeg bede, tænkte hun. Hun knælede ned og foldede hænderne.

»Kære himmelske Fader, det gør virkelig ondt indeni. Mine klassekammerater er modbydelige

over for mig på grund af min brune hud, og det er forfærdeligt. Vil du ikke nok hjælpe mig?«

Det føltes godt at fortælle hendes himmelske Fader om sine følelser. Hun vidste, at han lyttede. Hun følte sig varm og elsket, som om et blødt tæppe blev svøbt om hende. Hun følte, at hendes hudfarve var smuk. Hun var Guds barn, og han elskede hende.

Da Rosi var færdig med at bede, fik hun en idé. Måske var der mere, hun kunne gøre for at hjælpe på sin skole.

Den næste uge talte Rosi og hendes mor med lederne for skolen om, hvad der skete i hendes klasseværelse. Rosi søgte efter andre børn i skolen, der blev mobbet, og blev venner med dem. Hun forsøgte at ignorere drengen, der drillede hende. Og i kirken om søndagen bar hun sit vidnesbyrd om, at vor himmelske Fader elsker alle.

Situationen i skolen blev ikke bedre med det samme. Men når det var svært, huskede Rosi på, hvad hun følte under sin bøn. Hun var Guds barn, og hun var elsket. Og fordi hun vidste det, kunne hun gøre hvad som helst. ●

ILLUSTRATIONER: SHAWNIA J.C. TENNEY

ROSI'S TIPS TIL AT UDRYDDE RACISME

RACISME er, når mennesker bliver uretfærdigt behandlet på grund af deres hudfarve eller baggrund. Her er, hvad I kan gøre:

- Husk, at I er et af Guds børn.
- Behandl alle med kærlighed, venlighed og respekt. Husk, at de også er Guds børn.
- Hvis I bliver mobbet, eller hvis I ser nogen blive mobbet, så tal med en voksen. Forsvar jer selv, men reager ikke med den samme uvenlighed, som blev vist jer.
- Del jeres oplevelser med andre. Hjælp dem til at vide, at de ikke er alene.
- Forsvar andre, der bliver uretfærdigt behandlet. Vær en ven for dem.